

Papaj Adam, 24. Pawełek Antoni, 25. Piątek Jan, 26. Pótorak Andrzej, 27. Religa Jan, 28. Rusek Stanisław, 29. Skalbmierski Antoni, 30. Skalbmierski Feliks, 31. Skoczynski Stanisław, 32. Sniosek Stanisław, 33. Staniewski Józef, 34. Szastak Bolesław, 35. Szczygieł Franciszek, 36. Szyndler Bolesław, 37. Szyndler Kazimierz, 38. Tataara Stefan, 39. Winter Teofil, 40. Wojciechowski Józef, 41. Wydrychiewicz Antoni, 42. Zwierzyński Julian.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

761.

Nr 4/151/50

POSTANOWIENIE O ODZNACZENIU

(Na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 27 marca 1947 r.)

Dnia 1 maja 1950 r.

Warszawa

Na wniosek Ministra Górnictwa — za pięcioletnią, nieprzerwaną i nieprzerwaną pracę pod ziemią — odznaczeni zostają następujący pracownicy kopalni węgla:

BRAZOWYM KRZYŻEM ZASŁUGI

1. Adamus Jan, 2. Barański Józef, 3. Będkowski Franciszek, 4. Bijak Edward, 5. Bijak Kazimierz, 6. Błażajewski Jan, 7. Bochenek Ignacy, 8. Caban Stefan, 9. Drózd Władysław, 10. Dźwigał Wincenty, 11. Gajewski Jan, 12. Gancarz Ludwik, 13. Góra Jan, 14. Gregorczyk Czesław, 15. Grudziński Władysław, 16. Kopeczyński Bolesław, 17. Koprowski Stanisław, 18. Kowalski Wincenty, 19. Krawczyk Stanisław, 20. Kubik Władysław, 21. Kuk Andrzej, 22. Kuś Jan, 23. Kuźma Feliks, 24. Leśniak Stanisław, 25. Ligeza Stanisław, 26. Lis Stefan, 27. Moskal Teofil, 28. Mrozek Stanisław, 29. Muzyk Polikarp, 30. Nowak Franciszek, 31. Nowak Jan, 32. Nowak Konstanty, 33. Nowak Piotr, 34. Nowak Stanisław, 35. Pasierbiński Tomasz, 36. Pawełek Franciszek, 37. Pitas Adolf, 38. Rosa Tomasz, 39. Rosikon Jan, 40. Rubik Adam, 41. Sączewski Stanisław, 42. Stachowiecki Stefan, 43. Stachurski Stefan, 44. Stefański Stanisław, 45. Stera Franciszek, 46. Szymończyk Feliks, 47. Toma Ignacy, 48. Tomczyk Antoni, 49. Tomzyński Aleksy, 50. Trzcionka Antoni, 51. Trzcionka Stefan, 52. Wach Stanisław, 53. Walkiewicz Wojciech, 54. Wąsik Jan, 55. Wierzbicki Ludwik, 56. Wolny Antoni, 57. Wrzeszcz Franciszek, 58. Wyderka Walenty, 59. Wyderka Władysław, 60. Zabagło Mieczysław, 61. Zajac Antoni, 62. Zgoda Jan.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ Bolesław Bierut

762.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 21 marca 1950 r.

o pasach i kołach oraz pływakach ratunkowych na polskich statkach morskich.

Na podstawie art. 6 pkt. 5 i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich (Dz. U.R.P. z 1933 r. Nr 46, poz. 376), zarządza się, co następuje:

§ 1. Pasy i koła ratunkowe oraz pływaki ratunkowe, którymi będą zaopatrywane po dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia polskie statki morskie, powinny odpowiadać wymogom i wzorom, podanym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Pływaki ratunkowe mogą być używane obok szalup tylko w żegludze przybrzeżnej, portowej i na wodach osłoniętych.

§ 3. Pasy i koła ratunkowe oraz pływaki ratunkowe, będące w użytku w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia, mogą być używane nadal, jeżeli posiadają nośność odpowiadającą przepisom niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER ŻEGLUGI

A. Rapacki

Załącznik do zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 21 marca 1950 r. (poz. 762).

PASY, KOŁA I PLYWAKI RATUNKOWE.

I. — Pasy ratunkowe.

Wprowadza się dwa wzory pasów ratunkowych (Rys. Nr 1), które mogą być używane na polskich statkach żegluj morskiej.

Jeżeli na statku znajdują się dwa wzory pasów ratunkowych, to pasy każdego rodzaju powinny być przechowywane oddzielnie i mieć oddzielne przeznaczenie (np. jeden dla pasażerów, drugi dla załogi).

A. Opis techniczny pasów ratunkowych. Oba wzory pasów ratunkowych powinny odpowiadać następującym wymogom:

a) pas powinien być należycie wykonany i z odpowiednich materiałów,

b) powinien być tak sporządzony, aby mógł być użyty przez każdą osobę, bez względu na tęgę, obojętnie którą stroną się go włoży,

c) powinien być dostosowany zarówno do użytku normalnej osoby dorosłej jak też i przeciętnie rozwiniętego 8-letniego dziecka,

d) powinien podtrzymywać ciało osoby nieprzytomnej w taki sposób, aby pływało w wodzie w pozycji możliwie pionowej, a głowa opadająca bezwładnie utrzymywana była nad wodą tak, aby twarz nie mogła ulec zanurzeniu,

e) pasy przeznaczone specjalnie dla dzieci powinny być wykonane dokładnie tak samo jak dla osób dorosłych z tą różnicą, że wymiary ich stanowią tylko 2/3 pasa normalnego. Pasy takie muszą być oznaczone wyraźnym, niezmywającym się napisem „DLA DZIECI”.

B. Pływalność pasa. Niezbędna pływalność pasa może być zapewniona przez korek lub kapok, przy czym środek ciężkości winien być umieszczony tak aby pas nałożony na osobę pływającą w wodzie odpowiadał przepisom części A, pkt. d.

Pas powinien być zdolny do utrzymania na wodzie słodkiej w ciągu 24 godzin ciężaru żelaznego o wadze co najmniej 7,5 kg.

Pasy przeznaczone wyłącznie dla dzieci powinny być zdolne do utrzymania na wodzie słodkiej w ciągu 24 godzin ciężaru żelaznego o wadze co najmniej 5 kg.

C. Materiały i wykonanie pasa. Korek używany do wyrobu pasów ratunkowych powinien być czysty i dobrego gatunku, w kawałkach nie mniejszych niż 165 cm³, przy czym waga jednego decymetra sześciennego nie powinna przewyższać 190 g.

Kapok powinien być tylko najlepszego gatunku, uznanego przez władzę inspekcyjną, dobrze gremplowany, nieodtłuszczony, wolny od nasion i obcych substancji. W każdym pasie ratunkowym powinno być najmniej 0,68 kg kapoku.

Do pokrycia pasów ratunkowych może być użyta tkanina lniana, bawełniana lub inna, uznana przez władzę inspekcyjną.

Do pokrycia pasów korkowych w zasadzie powinna być stosowana dostatecznie gęsta tkanina lniana, białona lub nie, która jednakże nie może być farbowana. Powierzchnia jej nie powinna być gładzona, szarpana lub apiekoszona w inny sposób.

Próba wytrzymałości na rozrywanie paska tej tkaniny o szerokości 56 mm i długości 173 mm między zaciskami maszyny próbnej nie może wykazywać mniej niż 72,5 kg dla osnowy i 100 kg dla wątki.

Dostatecznie gęsta tkanina bawełniana może być użyta zarówno do pokrycia pasów korkowych, jak i kapokowych. Tkanina ta powinna stanowić surówkę bawełnianą bez żadnych domieszek innych włókien i nie może być farbowana.

Tkanina bawełniana używana na pokrycie pasów korkowych przy próbie wytrzymałości na rozrywanie paska tej tkaniny o szerokości 76 mm i długości 173 mm między zaciskami maszyny próbnej nie może wykazywać mniej niż 227 kg dla osnowy i 182 kg dla wątki.

Tkanina bawełniana używana na pokrycie pasów kapokowych przy próbie wytrzymałości na rozrywanie tej tkaniny o szerokości 76 mm i długości 173 mm między zaciskami nie może wykazywać mniej niż 118 kg dla osnowy i 104 kg dla wątki.

Inne tkaniny, które producenci pasów zamierzają stosować na pokrycie pasów, powinny być przed użyciem przedstawione władzy inspekcyjnej do aprobaty.

Taśmy przy pasach powinny być z cienkiej lnianej tkaniny o szerokości 32 mm i długości nie mniej niż 2,4 m oraz wytrzymać obciążenie nie mniej niż 91 kg.

Przed przysyciem do pokrycia pasa taśma musi być podwójnie złożona, a następnie przyszyta w ten sposób, aby było widoczne miejsce przyszycia złożonej taśmy.

Sposób założenia, względnie wiązania taśm, powinien być prosty i łatwo zrozumiały, aby w razie potrzeby mógł być szybko i należycie wykonany.

Szycie pokrycia pasów powinno być wykonane trójpojętowa nicią lnianą odpowiedniej grubości i wytrzymałości. Wszystkie szwy powinny być zrobione krótkim ściegiem, nie mniej niż 3 ściegów na każdym 25 mm, doprowadzone do końca i dobrze zabezpieczone.

D. Wzory pasów ratunkowych. Ustanawia się dwa wzory pasów ratunkowych: pas kapokowy i pas korkowy.